

5 april 2011 (het 10e land van onze reis wordt?)

Remco: De wekker gaat om 3.30uur, we zijn iedere dag vroeg wakker tegenwoordig, maar zo vroeg! Wat maakt het uit, vandaag doen we geen hol, zitten in een bus, boek lezen, mp3 luisteren, naar buiten kijken. We hadden besloten om een taxi te nemen naar het busstation, het is toch wel 300 meter lopen! Nee, het gaat om het gevaar in de stad Managua en om de tijd dat we vertrekken. 2 andere dames vertrekken om de zelfde tijd, we zijn nu met zijn vieren en de bewaker was zo vriendelijk om mee te lopen. Zo hoffelijk als hij is, draagt hij Ilja haar tas, Ilja loopt met 1 klein tasje en wij maar sjouwen. Met alles op de rug komen we na 1 minuut al aan bij de busterminal, alles is goed geregeld (zowaar) het is net of we inchecken voor het vliegtuig. Tenslotte gaan we de grens over, dus moeten de paspoorten en de bagage goed worden gecheckt. Wat krijgen we nu weer voor een bus, een minivan een lokale bus of eindelijk weer eens een toerbus met video, airco en een goede zetel. Nou het laatste is het geworden, we moeten toch 8 uur in een bus zitten een beetje luxe is wel op zijn plaats. We komen aan bij de grens en iedereen moet uitstappen, we kunnen wat eten en drinken, is ook wel nodig, we zijn zonder ontbijt vertrokken en de broodjes die we gisteren hadden gekocht waren niet echt lekker. Een lekker broodje, zoals wij die in Nederland kennen hebben ze hier niet. Heel af en toe komen we een bakker tegen die lekkere broodjes heeft, maar niet zoals in Nederland. We kunnen een kopje koffie nemen en een klein broodje. Uiteraard wordt er gebedeld bij de grens, veel kinderen die een dollar aan je vragen. De meeste kinderen komen na 1 keer nee zeggen niet meer terug. Een ervan is slim en komt iedere keer terug en vraagt een dame om een dollar, uiteindelijk na de 3e keer geeft ze de jongen 1 dollar. 1 dollar is veel voor een jongen van 8 jaar, zeker als hij dit de hele dag doet. Wij geven de kinderen uit principe niets (te gierig) het stimuleert de kinderen om het vaker te doen en dat willen we niet. Het gaat redelijk snel bij de grens overgang en iedereen mag weer instappen, na 2 minuten met de bus rijden. Moet iedereen weer uitstappen de grens overgang naar Honduras is 2minuten verder. Alles wordt weer goed geregeld en na 15 minuten mogen we gelukkig uit de warmte weer de koele bus in. Als het allemaal goed is komen we over 2 uur aan in San Pedro. Zodra we in San Pedro aankomen willen we doorrijden naar Lake Yogo, dat is nog eens 5 uur verder. Met veel geluk hebben we een goede aansluiting en kunnen om 18.00uur aankomen. Dat betekent 13uur in een bus, een flinke ruk maar wel een dag eerder op plaats van bestemming. De aansluiting werkt perfect, alleen 1 probleem, we moeten pinnen. We hebben wel dollars, alleen weten we niet of we in Honduras met dollars kunnen betalen. Bij de overstap vragen we of er een bank in de buurt is, die is er wel maar dan moet je een taxi nemen. Wat kost het dan een taxi? 10 dollar mevrouw, in geen 10 jaar bekijk het maar. Wij hebben 8 uur in de bus gezeten voor 10 dollar en het ritje van 5 minuten naar de bank kost het zelfde. We nemen het risico en zien wel hoe het loopt, tot nu toe willen ze liever dollars dan hun eigen kiekies. Ook deze rit van 5uur loopt redelijk, het is saai en de verveling slaat toe. Gelukkig zijn de uitzichten naar buiten mooi. De chauffeur weet een goed hotel en wil ons voor de deur van het hotel af zetten. We worden in de middle off nowhere gedropt en zien aan de overkant van de straat een hotel. Op het 1e gezicht ziet het er goed uit, het is donker maar wat we zo zien is redelijk. De eigenaar is een klein mannetje met kromme benen, hij loopt raar, lijkt wel alles op orde te hebben. Het is donker dus we kunnen niet echt veel zien. Hij heeft diverse kamers te huur en laat ons de verschillen zien. De 1e is wat mij betreft al goed, het is wel de duurste maar goed genoeg. We zien een tv en een airco, dat moet wel god zijn. We droppen de spullen en willen wat eten, op zijn reclame

bord staat, restaurant, zwembad en bar. Bij de vraag restaurant moet hij lachen, bij het zien van het zwembad moeten wij lachen (ouwe bende) en de bar zal wel alleen voor hem open zijn. Hij is wel bereid om ons naar een ander restaurant te brengen, die op 10 minuten loopafstand ligt. We betalen de man voor 2 dagen en vragen nog wel even om de afstand bedieningen van de airco en de televisie. Hij vertelt ons vrolijk dat we voor de airco 10 dollar extra moeten betalen, sukkel zeg dat dan gelijk. Wij willen deze kamer er hangt airco dus de prijs die je hebt genoemd is voor deze kamer met alle toe behoren. Dat is dus niet zo, nou geef dan maar een andere kamer. We krijgen een kamer die een stuk groter is en willen nu eten. Een van zijn stafleden moet ook nog eten en brengt ons naar een lokaal restaurant, we eten een gebakken vis met patat. De knecht laat ons wat zien van het dorp en waar we jetski's kunnen huren. Misschien wel een leuke manier om kennis te maken met het meer. Hij rijdt ons terug naar ons bedompte hol, oftewel de hotel kamer. Het is er erg vochtig, niet alleen de lucht maar ook de bedden. Het ruikt er muf en er vliegen veel muggen, de televisie doet het niet. De fan aan het plafond maakt een hard zoemend geluid en in het 2e bed lopen allemaal kleine beestjes. We gaan lekker in een bed liggen van 1.2meter breed, lekker knus en gezellig.

6 April 2011 (weg wezen hier, weg uit dit stink hok)

Remco: We zijn vroeg wakker en worden gewekt door de natuur, vogels die fluiten, kikkers die kwaken en muggen die onze oren zoemen. We hebben niet goed geslapen, het was erg warm, klam en het stinkt naar schimmel. Ik heb het in tijden niet benauwd gehad (astma) maar vannacht heb ik gemerkt dat het vochtig en muf is hier. Het is licht en we kunnen de boel eens goed inspecteren. De vloeren zijn scheef, op de wanden zit schimmel, de badkamer is vies en de cement van de tegel laat los. We hebben er geen woorden voor, ook buiten is het een vergane glorie. Dit hotel verdient niets meer dan een goede locatie. Zo zonde, ze hebben alles hier om er iets moois van te maken, er is ruimte, de gebouwen die er staan moet een beetje afgewerkt worden, ventilatie zou lekker zijn. De tuin is mooi, alleen jammer van de zwembaden, die 10 jaar geleden ooit leeg gepompt zijn en nooit meer gevuld zijn. Wat is dit voor een plek en wat zijn dit voor mensen die dit leiden, wie is verantwoordelijk voor deze PUINBAK. Wij kunnen niet positief zijn over deze plek en besluiten om 07.00uur om te vertrekken, we willen hier zo snel mogelijk weg. Helaas hebben we voor 2 dagen betaald, dus gaan ons geld halen en verlaten het zinkende schip. We melden het en na het inpakken vragen wij ons geld terug (voor 1 dag). Wij leggen uit dat het hier een nette puinbak is en enige wat krom poot doet is lachen! Gelukkig kan HIJ er nog om lachen, het geld wordt gehaald. Komt hij terug met 20 dollar ipv 30 dollar, wat wij voor deze puinbak moeten betalen. Dacht jij nou echt dat wij 40 dollar betalen voor deze puinbak, ga 10 dollar halen, en wel nu. Deze mensen zijn echt niet slim, ze proberen er nog even 10 dollar uit te slepen, ik ga er nu over ophouden. De woorden die ik in mijn vingers heb, zijn ze niet waard. We lopen naar de weg en staan er 10 minuten en worden nog een soort van uitgelachen dat we in de middle off nowere op een bus staan te wachten (om 7.15uur). Het is ook wel een komisch gezicht, 2 blanken met 4 tassen, wachtend op de bus. Nu weten wij dat meerdere bussen hier rijden en wie het laatst lacht lacht het best. Na 10 minuten zitten wij dus in de bus op weg naar ons volgende avontuur. We zijn nog geen dag in Honduras en nu al een mindere ervaring. De mensen zijn wel vriendelijker dan in Nicaragua dat merkte we al snel in de bus. Voor een paar centen worden we naar San Pedro gebracht om daar vandaan naar Copan te reizen. We hebben totaal 7uur gereisd, de aansluitingen waren weer perfect. We

naderen Copan en voelen ons direct thuis, de mensen zijn er erg aardig en het stadje is erg leuk. We worden gelijk aangesproken door een kerel die ons een hotel aan probeert te smeren. We gaan met de man mee om te kijken naar zijn nederig hotel. Alleen moeten we ver lopen, de bagage en de warmte doet de das om. Meneer sorry! Maar we zoeken een hotel dichterbij en lopen nu net langs hotel Pattiy en Ilja staat al binnen. Tot ziens meneer maar we slapen vannacht hier, de eigenaar van dit hotel spreekt ons aan en laat de kamer zien. Aan Ilja haat houding zie ik al dat de kamers goed zijn. Ze zijn groot, een werkende tv, Wifi en een warm water douche. Alles ligt in de kamer en wij gaan lekker op stap. Wij worden in 1 opslag verliefd op het dorpje. Het is een oud dorpje waarvan de straten netjes en schoon zijn. De geveltjes stralen warmte uit en Plaza de Armas is een gezellig plein. De mensen zijn veel aardiger dan in Nicaragua, er wordt vriendelijk gezegd en de mensen durven ons aan te kijken en te lachen. Wij zijn in de nopjes en genieten van deze wandeling. We duiken in een kroeg en nuttigen een biertje of 2, daarna moeten we stoppen want Ilja voelt de bier al helemaal zitten. We besluiten terug te gaan naar het hotel om even verplichte dingen te doen, we hebben het er maar druk mee hihi. We gaan op pad voor het avond eten en komen in een restaurant, waar ook een hostel aan vast zit. Op het menu staat tomaten soep, daar waar ik nou heel veel trek in had. We genieten van de avond en hebben na een slechte ochtend een hele mooie middag en avond gehad. Als de meter moest aan geven het cijfer 1 t/m 10 dan was de meter van 1 langzaam naar 10 gelopen.

7 april 2011 (Ilja de goudzoeker en de eenogige krijger)

Remco: Wij zijn weer lekker vroeg op, de wekker hoeft niet te gaan, er zijn geen vaste tijden voor vandaag. Vandaag gaan we naar de ruïnes van de Maya's, een van de best bewaarde ruïnes van midden Amerika. Ze zeggen dat Tikal in Guatemala de best bewaarde zijn, waar we ook naar toe gaan, later. In ons hotel zit geen ontbijt inbegrepen, dus gaan we weer op pad . Al snel vinden wij een klein restaurant waar ook ontbijt wordt aangeboden. Wij bestellen op ons beste Spaans, de man spreekt vloeiend engels. Wij moeten aan onze Spaanse taal blijven denken en oefenen dus gaan we in het Spaans verder. Er staat pindakaas, hagelslag, Nederlandse kaas op het menu, zou de man ook Nederlands zijn? Wij vragen voorzichtig of de man ook Nederlands spreekt. Misschien raar om te vragen aan een man die vloeiend Spaans en Engels spreekt en ook nog is pik zwart is. Hij antwoordt vrolijk, ja ik ben Nederlander (in het Nederlands), bedenkelijk zijden wij, dachten wij al:P. Wat we er niet bij zeiden was, dat we het aan menu kaart konden zien, waar anders aan? Het ontbijt was erg lekker en voor een herhaling vatbaar. We houden een tuktuk aan en laten ons rijden naar de Maya Ruïnes. Bij de entree, worden er gidsen aangeboden, kost 35 dollar per 2 uur. Wij als echte Nederlanders denken aan de centen en wachten op andere mensen. Staan er 2 Amerikanen met een gids te babbelen. Vinden jullie het misschien erg om een gids te delen, vragen wij. De reactie was hooghartig, dus JA. Wij laten ons niet uit het veld slaan en lopen naar 2 andere mensen en vragen hetzelfde. Dat zou fijn en gezellig zijn, ook deze mensen komen uit Amerika. We stellen elkaar voor en lopen met z'n vijven (inclusief de gids) naar de ingang. We lopen even leeg op de entree, de tunnels en het museum die we kunnen bekijken. De gids gaat van bil en begint zijn verhaal, wij weten dus niets van de maya's en hebben ons slecht voorbereid. De gids wist alles te vertellen en haalde onze kennis tot een nivo van een Maya. We weten hoe ze dansen, feesten, voetballen (soort) eten, drinken, offers brengen, de goden aanbidden, huizen en

tempels bouwen, na 2 uur voelen wij de energie van de tempels. Het is allemaal erg mooi onderhouden en er is nog zoveel te onderzoeken. Wat wij hebben gezien is nog maar het begin van het onderzoek. De tempels zijn vernieuwd (verwoest) door de groei van de bomen, de aardbevingen hebben ook een duit in het zakje gedaan en nog niet gesproken over de mensen (Spanjaarden) die hier ooit veel hebben beroofd. Tijdens de wandeling wijst de gids, kleine bergjes aan waar 1 of 2 bomen op groeien. Onder deze bomen zijn nog huizen te vinden die nog nooit zijn onderzocht. Ilja pakt haar schep en begint als een goudzoeker te scheppen. Een manier om onze vakantie terug te verdienen. Nou dan heeft ze nog heel veel te graven want tijdens deze 2 uur, vinden we zeker honderden bergen begroeid met bomen. We maken foto's, films en stellen om de beurt vragen over hoe en wat. Er lopen ook archeologen rond die druk zijn met hun onderzoek. De foto's laten de indrukken zien, hoe moet je tempels, oude standbeelden, trappen, arena's nou eens op papier zetten. Aan het eind van de tour (met de gids) kunnen we nog de tunnels in. De gids probeert zichzelf nog even te promoten en biedt aan om mee te gaan de tunnels in. Voor nog een 35 dollar bedanken wij de gids en duiken zelf wel die ouwe maffe tunnels in. De 1e tunnel was 1 minuut, niet bijzonder, we wandelen naar de andere kant en duiken de 2e tunnel in. Wij komen na een half uur, onder de spinnenwebben en stof naar boven, we zien eruit als mijnwerkers, zo zwart. Details: via de trap lopen we naar beneden, er brandt licht en ik kan net aan staan, af en toe ben ik net Quasimodo en loop met een kromme rug vanwege de hoogte. De bijzonderheden zijn uitgehakt en worden tentoongesteld in een nis. De gangen zijn 2 meter breed en zeer goed schoongemaakt en het is er lekker cool. We zien de beelden weer waar de koningen op afgebeeld (de BEELDEN waar deop AFGEBEELD zijn.....mmmm) zijn. Als we uit de tunnels komen merken we dat het buiten zeker een graad of 35 moet zijn. Na de picknick lopen we naar het park om een wandeling te doen door het bos. We zien vele papegaaien in mooie kleuren. Verder zien we niet veel beesten. Opeens duikt er een soort marmot tevoorschijn en rent langs ons heen. Ik wilde mijn camera pakken, maar Ilja sprong in mijn armen, daar sta we dan als een pas getrouwd stel waarvan de man zijn kersverse vrouw over de drempel tilt. Het vreemde wel is dat ik er toch een film van heb gemaakt, het zal wel weer onzin zijn, Ilja liep vast 2 meter voor mij en probeerde een plaatje te schieten. Na de wandeling lopen we naar het museum, voordat we naar binnen gaan, staan er tuktuk chauffeurs ons aan te spreken of we een ritje naar de stad willen. Even rustig eenogige krijger (hij had maar 1 oog), eerst een bezoek aan het museum en dan ben jij misschien aan de beurt. Via een tunnel komen we binnen, we worden overmant door een tempel van 30 meter bij 30 meter, rood met wit geschilderd en alle koningen worden er op afgebeeld. Dit is een replica, maar zo mooi gemaakt. Rondom de tempel loopt een breed pad en aan de wanden hangen en staan beelden van de Maya's. Op de 2 verdieping kijk je vanuit de vide op de tempel en weer langs de wanden en op het pad vinden we tekens van de Maya's. Wij hebben wat museums gezien, maar deze steekt met kop en schouders boven de andere uit. Verpletterd door indrukken komen we buiten, wij zijn niet uit het oog (niet ogen:P) verloren en de krijger rent naar ons toe. Jij mag ons brengen, Amigo en goed uit...kijken he? of is het uitkijk? Wat een werkdag weer en wat zijn we wijs geworden vandaag. In de avond is Copan toch een gezellig stadje, de restaurants zijn verlicht en wij worden weer met open armen ontvangen. We genieten van ons bestelde eten en proosten open een heerlijke dag. Als we terug komen in het hotel bestellen we de kamer nog een dagje extra, de vrouw was blij en balde haar vuisten van vreugde.